

Győri Ítéltábla

Pf.I.20.088/2014/5. szám

A Győri Ítéltábla pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt **alperes** ellen jó hírnév megsértése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2014. március 10. napján kelt P.20.558/2013/22. számú ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyalás alapján - meghozta a következő

Í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díja a 100 %-os mértékben pervesztes felperes terhére esik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 63.500,- (Hatvanháromezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1997-től 2012. februárjáig a "Település" -i Polgármesteri Hivatal Irattárában köztisztviselőként dolgozott, ügykezelői munkakörben. 2012. februárjában a felperes közalkalmazotti (helyesen: köztisztviselői) jogviszonya közös megegyezéssel megszűnt. Jogviszonya megszűnését követően a felperes nem talált munkát, lakáshitelét nem tudta fizetni, lakását el kellett adnia.

A jogviszony fennállta alatt a postázást, és iktatást végző csoportban folyamatosan 8-10 munkatársa volt a felperesnek munkavégzéséről és hivatali magatartásáról több feljegyzés készült, és több ízben sor került (2004. június 20., 2009. június 20. és 2011. június 20. napján) hivatali minősítésére is. Mindhárom alkalommal a munkakörének ellátására alkalmas minősítést kapott azzal, hogy egyes résszemponatok vonatkozásában nem átlagosnak, hanem átlag felettinek ítélték teljesítményét.

Egy 2011. október 13. napján kelt hivatali feljegyzés szerint a felperes személyes magatartásával kapcsolatos konfliktus miatt kolléganői kinyilvánították rosszallásukat. Egy 2011. október 19. napján kelt hivatalos feljegyzésben pedig azt rögzítették, hogy postázási problémák miatt a felperes közvetlenül vette fel a kapcsolatot a "Település"1-i Postafeldolgozó Üzem minőségellenőrzési ügyintézőjével. 2011. október 24. napján pedig azt dokumentálták, hogy az előző héten (pénteken) postázandó levelek hétfői napon még mindig a felperes polcán voltak.

Az alperes - aki egyben a felperes közvetlen felettese is volt - 2000. márciusától dolgozik a "Település"1-i Polgármesteri Hivatalban, 2008. december 1. napjától megbízott ügykezelői osztályvezetőként, 2011. június 1. napjától vezető tanácsos csoportvezetőként. A peres felek munkakapcsolata folyamatos konfliktusokkal volt terhelt.

Felperes módosított keresetében az alábbi három alperesi kijelentés kapcsán jó hírneve megsértésének megállapítását, illetve ezen cselekményekre és az alábbiakban részletezett további alperesi cselekményekre alapítottn az alperes 2.500.000,-Ft nem vagyoni kártérítésben marasztalását kérte.

1. Az alperes a felperes korábbi kolleganőjének **"B"** nek azt mondta, hogy **„ne figyeljen a felperesre, mert tőle csak rosszat tanul."**

A felperes álláspontja szerint az alperes ezen állítása minden alapot nélkülöző, valótlan tényállítás volt, hivatali minősítése ugyanis átlagon felüli volt, az alperes ezen kijelentése vele szemben téves következtetések levonására adott alapot, azt a látszatot kelti, hogy nem végzi jól a munkáját, másrészt kifejezőmódjában is indokolatlanul és aránytalanul bántó és lekicsinylő volt. Az alperes e kijelentése hozzájárult, hogy a munkahelyén róla negatív kép alakuljon ki.

2. Egy munkahelyi probléma megbeszélésére tett kísérletét az alperes akként tálalta a felperes kollégáinak, hogy **„a felperes rátörte az ajtót és üvöltözött vele"**.

3. Ugyanezen esettel összefüggésben **"A"** - a Polgármesteri Hivatal Házüzemeltetési Osztályának vezetője - olyan kijelentést tett, hogy **„a felperes elküldte a főnökét melegebb éghajlatra."**

Ezzel szemben a valóság az, hogy az alperessel nem kiabált. Az alperes ezzel összefüggő valótlan tényállításával azt a benyomást keltette róla kollégái előtt, hogy tiszteletlen a főnökével szemben.

A nem vagyoni kárigényét arra alapította, hogy a róla kialakult negatív vélemény miatt kénytelen volt közös megegyezéssel megszüntetni munkaviszonyát, emiatt egzisztenciája is megrendült, egészsége megromlott, mely objektív személyiségvédelmi szankciókkal el nem hárítható hátrányt okozott a számára.

Kárigényével összefüggésben a fenti három kijelentésen túlmenően az alábbiakban felsorolt cselekmények kapcsán azt kérte értékelni, hogy az alperes rendszeresen negatív véleményt mondott róla kollegáinak, sőt gúny tárgyává tette, és jogviszonya fenntartásának ellehetetlenítésére törekedett. Állítása szerint munkatársai emiatt fordultak el tőle, munkahelyi emberi kapcsolatai felszínessé váltak, munkahelyén rossz légkör alakult ki. (18/F/1. és 7. Sorszám alatti jegyzőkönyv):

-Az alperes nem látta el a megfelelő információkkal, s ezáltal, olyan színben tüntette fel, mint aki nem érti a munkáját.

-Munkatársai jelenlétében, ha felperes mondott valamit, jelentősegteljesen körülnézett, és gúnyosan vigyorgott.

-Egy alkalommal, amikor a hivatali kézbesítővel beszélt, amíg a felperes ott tartózkodott megszakította mondanivalóját megvárta, míg a felperes elmegy, ezzel azt a látszatot keltve, hogy a felperes előtt nem lehet beszélni.

-Sokszor előfordult, hogy amikor a munkával kapcsolatban a felperes mondott valamit a jelenlévőknek, a felperes felé intve, a felperest lesajnáló mozdulatot tett.

-**"B"** nevű kollegájának azt mondta, hogy a vezetőség a felperessel van elfoglalva, mert a toronyba (ott voltak a vezetők) futkos, holott csak a vezetői irodákkal azonos épületben lévő büfébe szokott átmenni.

-Az alperes rossz hírét keltette a postafeldolgozó üzemen dolgozó hölgy előtt is - akivel évek óta napi munkakapcsolatban állt - emiatt meg is romlott a viszonyuk.

-Egynapos szabadságáról, melyet megszakítani nem tudott, be akarták rendelni, s mint utóbb kiderült ekkor (távollétében és a meghallgatása nélkül), döntöttek arról, hogy másik munkavégzési helyen fog a jövőben dolgozni, mellyel a teljes elkülönítése valósult meg.

-Az évbúcsúztató munkahelyi rendezvényre - holott ez az alperes feladata lett volna - meg sem hívták, amikor ez kiderült az alperes cinikusan sajnálkozott és az „óh, te szegény” kijelentést tette.

-Olyan kijelentést is tett a hivatalban, hogy amit a felperes csinál az nem munka, azt egy tíz éves gyerek is el tudná látni, s a felperes nehézkes.

-Nem kapott szakszervezeti beiskolázási támogatást, kérése ellenére sem cserélték ki a függönyét és a székét.

-A fenti események miatt megromlott egészségi állapotával összefüggő orvosi vizsgálat eredményét a munkahelyén nyitott borítékban kapta meg.

-Egy alkalommal az érkeztető bélyegzőt is visszaállították egy évvel.

-A munkahelyi megbeszéléseket az alperes olyan időpontra tette, amikor tudta, hogy a postát zárja és azon nem tud megjelenni.

-Annak ellenére, hogy ő volt a legrégebbi dolgozó az osztályon, egyedül ő nem kapott jutalmat. Az arról döntést hozó osztályvezető azt mondta, aki a főnökét elküldi melegebb éghajlatra, annak ő nem ad jutalmat.

Alperes - a jogalapot és az összecszerűséget egyaránt vitatva- **a kereset elutasítását kérte.**

Arra hivatkozott, hogy a felperes a jogsértőnek megjelölt állítások egyikét sem igazolta, róla valótlan tényt soha nem állított, híresztelt, való tényt hamis színben nem tüntetett fel. Amennyiben igazolt is lenne az, hogy a kérdéses állítások elhangzottak, abban az esetben sem igazolt a felperes kára, és az állítások közötti okozati összefüggés. A felperes minősítése minden esetben csupán alkalmas volt. A felperes csupán a köztük korábban fennállt alá-fölé rendeltségi viszonyból eredő körülményeket próbálja személyiségi jogait sértőként feltüntetni. Munkahelyét akként veszítette el, hogy jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését ő maga kezdeményezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte az alperes javára 127.000,- Ft perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy **a 12. sorszám alatti pontosított kereseti kérelemben megjelölt valótlan tényállítások elhangzását** a felperes nem tudta sikerrel bizonyítani. A meghallgatott tanúk közül **"B"** pontatlanul emlékezett a felperes állításaira. **"C"** nem volt elfogultatlannak tekinthető (jelenleg is az alperes által vezetett csoportban dolgozik), **"A"** tanúvallomása pedig az alperes személyes előadását támasztotta alá. Miután a jó hírnevet sértő magatartások elhangzása nem volt bizonyított, nem vizsgálta érdemben a felperes nem vagyoni kártérítési igényét. Ennek kapcsán utalt arra is, hogy figyelemmel volt a felperes 18. sorszámú beadványban tett további tényelőadásokra is, miután azonban az ezekhez kapcsolódó bizonyítékait a jóhiszemű pervitel keretében a felperes nem jelölte meg, és a bírósági felhívásra sem terjesztett elő perrendszerű bizonyítási indítványt, ezért az általánosságban az alperesi dolgozók tanúkénti meghallgatására irányuló - a Pp. 167. § (1) és (2) bekezdése előírásainak meg nem felelő - indítvány teljesítését mellőzte.

Az ítélet ellen, annak hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására, és új határozat hozatalára utasítása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Arra hivatkozott, hogy a 2013. december 13. napján előterjesztett előkészítő iratban (12. szám) foglalt, a kereseti kérelem alapját képező tényállítások elhangzását igazolta, az elsőfokú eljárás azonban nem volt alkalmas arra, hogy az ügy részletesen feltárássra kerüljön. Utalt arra, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv a természeténél fogva sem alkalmas arra, hogy a tárgyalás hangulatát visszaadja, **"B"** tanú a feltett perdöntő kérdés kapcsán láthatóan habozott válaszolni, annyit azonban elismert, hogy az alperes valóban azt mondta neki, hogy

vigyázzon a munkatársaival, különösen a "C"-vel. Ezzel a tanú elismerte, hogy valami olyasmi elhangzott, amit a felperes a törvényszék elé tárt. Közvetetten "C" is alátámasztotta a keresetet, amikor akként nyilatkozott, hogy nem tudja megmondani, hogy kitől hallotta, hogy a felperesnek az alperessel konfliktusai vannak. "A" tanú is a felperes nyilatkozatát erősítette meg, következő kijelentésével: „a konkrét vitánál nem voltam ott, és az azt követő megbeszélésen sem, az alperestől szereztem tudomást, és más kollégáktól is erről."

A minősítő lapokból kitűnően a felperes munkájával, munkáltatója alapvetően igen elégedett volt, s ez alátámasztja a felperes azon előadását, hogy a köztisztviselői jogviszonyának megszűnésének oka nem őbenne (a munkavégzésében), hanem az alperes állításaiban keresendő, mely miatt a felperes munkavégzése a munkahelyén ellehetetlenült. A helyzet jellege miatt (az állítások szóban hangzottak el, szűk körben és a tudomásszerzők az alperes munkatársai) a bizonyítás nehézkes volt a perben, épp emiatt körültekintő, alapos vizsgálatot igényelt volna, mely nem történt meg. Az utolsó tárgyalás olyan hirtelen ért véget, hogy a felperes a 19. sorszám alatt a polgármesteri hivatal által benyújtott iratokra - holott erre lehetőséget kellett volna kapnia - még reagálni sem tudott.

Az elsőfokú bíróság eljárásjogi indokok alapján mellőzte az ügy részletesebb vizsgálatát, holott az jelentősebb költséggel nem járt volna, győri tanúk meghallgatására lett volna csupán szükség. A bíróság célja az ügy gyors lezárása, és nem az ügy alapos vizsgálata volt. Jelezte, hogy az eljárás érdemi folytatása esetén a felperesnek további bizonyítási indítványai vannak, de azok mibenlétét nem jelölte meg.

A fellebbezés nem alapos.

I.

Eljárásjogi kérdések:

Miután az alperes e téren vitássá tette a felperes előadását, önmagában a felperes személyes előadása és a rendelkezésre álló adatok alapján ítéleti tényállásként az nem volt megállapítható, hogy a felperes köztisztviselői jogviszonya a felek között kialakult konfliktus miatt szűnt volna meg, és az sem, hogy a következményi hátrányként a felperes köztisztviselői jogviszonya megszűnése után nem talált munkát, lakáshitelét nem tudta fizetni, és a lakását is el kellett adnia. Ez csupán a felperes személyes előadása volt, emiatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból a fentieket mellőzi.

Az ekként helyesbített tényállás alapján az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság - a felperes által perrendszerűen előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítésével - a szükséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta és érdemben helyesen határozott, a kereset elutasításáról. Az elsőfokú bíróság eljárása kapcsán az ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó, **az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés nem volt feltárható.**

Az elsőfokú bíróság 21. sz. végzése mellékleteként megküldte a feleknek a "Település"1 Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala által megküldött iratokat azzal, hogy az abban foglaltakra legkésőbb a következő tárgyaláson észrevételt tehetnek. A felperes jogi

képviselője az iratokat és a végzést 2014.02.26. napján átvette, azonban sem a 2014.03.10. napján megtartott tárgyalásig, sem e tárgyaláson nem került előterjesztésre ezzel összefüggő nyilatkozat, további határidő biztosítását sem a felperes, sem jogi képviselője nem kérte. Ezen iratokkal összefüggésben nyilatkozat előterjesztésére vonatkozó szándékát a felperes még csak nem is jelezte, emiatt ennek kapcsán az elsőfokú eljárás szabálytalansága a fellebbezési eljárásban sem volt megállapítható.

A Pp. 141. § (2) bekezdése szerint a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - gondos, és az eljárás elősegítő pervitelnek megfelelően időben előadni, illetve előterjeszteni. A Pp. 2. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az a feladata, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes elbírálásához, és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse. A Pp. 3. § (4) bekezdése második mondata értelmében a bíróság a bizonyítás elrendelését mellőzni köteles, ha a bizonyítási indítványt a fél neki felróhatóan elkésetten vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjeszti elő.

E körben rámutat az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a 2013. október 30. napján megtartott tárgyaláson elegendő (45 napos) határidőt biztosított a felperes számára keresete pontosítására és összegzésére, bizonyítékai bizonyítási indítványai előterjesztésére azzal a figyelmeztetéssel, hogy a határidőn túl előterjesztett indítványait a bíróság el fogja utasítani. Ehhez képest a felperes a 2013. december 10. napján kelt (12. sorszám alatti) beadványában három, a jó hírnevét sértő kitételt nevesített, ezekre nézve kérte a jó hírnév sérelme megállapítását és terjesztett elő tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt. Az egyéb általa előadott körülményeket a beadvány utolsó bekezdéséből kitűnően a nem vagyoni kárigény keretében kérte értékelni.

A 2014. február 10. napján megtartott tárgyaláson a tanúk meghallgatását követően az elsőfokú bíróság - utalva arra, hogy további bizonyítási indítványt a felek nem terjesztettek elő - felhívta a feleket, hogy legkésőbb a következő tárgyalásig tegyék meg írásbeli előkészítés keretében „záró nyilatkozataikat”. Ennek kapcsán a felperes ismételtlen megjelölte 18. sorszám alatti beadványában az első tárgyaláson általa előadottakat és az ítélethozatalt megelőző tárgyaláson kérte az abban foglaltak elbírálását is.

A felperesi kereset alapján a 18. sorszám alatti beadványban előadottak azonban kizárólag a nem vagyoni kárigénnyel összefüggésben voltak értelmezhetőek, e tekintetben azonban az 1959. évi IV. törvény - a továbbiakban rPtk. - 348.§-a alapján a kártérítési igény nem az alperessel szemben volt érvényesíthető, így e kereset elbírálása szempontjából súlytalanok a tényállás feltáratlanságával kapcsolatos fellebbezési hivatkozások.

A Pp. 7. § (2) bekezdése értelmében a bíróság csak akkor köteles a felet perbeli eljárás jogairól és kötelezettségeiről a szükséges tájékoztatással ellátni, ha nincs jogi képviselője, anyagi jogi tájékoztatást pedig ekkor sem nyújthat. Függetlenül attól, hogy az elsőfokú bíróság nem észlelte a kártérítési igény kapcsán az anyagi jogi kérdés elsődlegességét, saját jogi álláspontjához képest sem sértette meg az elsőfokú eljárásra irányadó szabályokat akkor, amikor - a Pp. 2. § (1) bekezdése szerinti a per ésszerű időn belül történő befejezéséhez való

ügyféljog érvényesítése érdekében - a rendelkezésére álló adatok alapján hozta meg határozatát.

A jogi képviselővel eljáró felperesnek a tárgyalás berekesztését megelőzően módjában állt volna a kereset módosítása és ehhez kapcsolódóan bizonyítási indítványai perrendszerű előterjesztése vagy az, hogy arra további határidő biztosítását kérje. A jogi képviselővel eljáró felperes azonban az eljárásjogi előírásoknak megfelelő keresetmódosítással nem élt (Pp.121.§.(1) bekezdés), a jó hírnév megsértése megállapítása kapcsán pedig az objektív személyiségvédelmi szankcióval érintett három kijelentés elhangzásának igazolására olyan perrendszerű és teljesíthető bizonyítási indítvány a részéről nem került előterjesztésre, mely alapot adhatott volna a bizonyítási eljárás továbbfejlesztésére.

II

A döntés érdemében azonban az ítélet tábla szükségesnek tartja az elsőfokú ítélet indokolását az alábbiak szerint kiegészíteni és helyesbíteni.

Miután a felperes az objektív személyiségvédelmi szankció iránti keresetét az alperes visszaélésszerű, a feladatkörből történő „kilépést” megvalósító magatartására alapította, így a magatartás - bizonyítottsága esetén - az objektív személyiségvédelmi szankciónak az alperessel szemben történő alkalmazását nem zárta ki. (Nem „a munkáltató helytállási kötelezettségébe tartozó személyiségi jogot sértő tevékenység”.)

Rámutat az ítélet tábla arra, hogy egy munkahelyi alá-fölé rendeltség kapcsán a vezető és a beosztott között elhangzó vagy a vezető által egy adott beosztottról más munkavállalók előtt tett nyilatkozatok jó hírnevet sértő jellege megítélésénél különös jelentősége van a konkrét szituációnak és annak a szövegösszefüggésnek, amelyben a nyilatkozat elhangzott, s utólagosan ezen nyilatkozatoknak a munkaviszony összefüggéseiből kiragadott elemzésére már többnyire nincs reális lehetőség.

A konkrét esetben a meghallgatott tanúk vallomása nem támasztotta alá kellően azt, hogy a kereset tárgyát képező, a felperes jó hírnevét sértő konkrét kijelentések elhangzottak. Emellett - a jogviszony speciális jellegét és a konkrét szituációt is értékelve - nem bizonyított olyan kísérő körülmény fennállta sem, mely alapján a sérelmezett kijelentésnek s felperes személyiségi jogait sértő jelleg lenne tulajdonítható. Erre tekintettel helyesen állapította meg emiatt az elsőfokú bíróság, hogy sem a 12. sorszám alatti felperesi beadványban megjelölt három tényállítás elhangzása, sem azok jogsértő jellege nem nyert bizonyítást.

"B" tanú arról számolt be, hogy mindannyiukat érte negatív kritika az alperes részéről az alperes kritizálta a felperes munkavégzését is (de ezt megtette más esetében is) és a tanú nem érezte azt, hogy ennek komoly súlya lenne. A kritika a munkaviszonnyal szükségképpen együttjáró fellettes-beosztott kapcsolat immanens része, gyakorlása - többlettényállás megvalósulása hiányában - nem tekinthető személyiségi jogokat sértőnek.

"B" tanú vallomása emellett nem a kereset szerint nyilatkozat elhangzását igazolta, az általa megjelölt alperesi nyilatkozat pedig nem képezte határozott kereseti kérelem formájában (objektív személyiségvédelmi szankcióként nevesítve is) (Ptk.84.§.(1) bek. a.-d.) pont) a per tárgyát, így értékelésére nem kerülhetett sor.

A fellebbezési érveléssel szemben az elsőfokú bíróság a másik két tanú vallomását is helytállóan értékelte. "C" és "A" tanúk vallomása sem támasztotta alá a felperes keresetét. Az sem volt megállapítható, hogy "A" tanú azt a kijelentését, hogy a felperes elküldte az alperest (a főnökét) melegebb éghajlatra, az alperes által részére adott tájékoztatásra vagy attól eltérő egyéb forrásra alapította. Az információ forrásáról a tanú nem tudott nyilatkozni, korábban viszont utalt arra, hogy magáról a kijelentésével összefüggő esetről nemcsak az alperestől, hanem más kollégáktól is tudomást szerzett, így az „ekként megfogalmazott” kijelentés alperesi eredete nem bizonyított.

III.

A felperes által a 7. sorszám alatti jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozattal előadott (a 18/F/1. alatti okiratba foglaltan megismételt), a 12. számú beadvány utolsó bekezdésében, majd az ítélethozatalt megelőző tárgyaláson a felperes nyilatkozatával a kereset tárgyaként fenntartott egyéb jogsértő cselekmények kapcsán amiatt alaptalan a felperes keresete, mert ezen jogsértésekkel összefüggésbe állítható határozott kereseti kérelem - a három külön nevesített kijelentés kivételével - csak kártérítési igényként került megfogalmazásra, az pedig az alperessel szemben nem volt érvényesíthető.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet - az indokolás fenti kiegészítésével és pontosításával - a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése alaptalannak bizonyult, ezért a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján a másodfokú eljárással összefüggő költségeit maga viseli, ugyanakkor köteles megtéríteni az alperes másodfokú perköltségét, mely az alperest képviselő ügyvédnek a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./2/ bekezdés a/pontja, /5/ bekezdése és 4/A.§-a szerint meghatározott munkadíjából áll.

Annak nem volt jelentősége, hogy a fellebbezési tárgyalást mind a szabályszerűen idézett felperes, mind pártfogó ügyvédje elmulasztotta, a Pp. 245.§-a alapján ez a tárgyalás megtartásának és a fellebbezés elintézésének nem volt akadálya.

A felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentesség folytán a fellebbezési eljárási illeték a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13.§./1/ bekezdése és 14.§-a alapján az állam terhén marad.

A Pp.87.§./2/ bekezdése alapján az ítéletábra a felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárással összefüggő díja tekintetében - a perköltség viselés arányának

meghatározása mellett- csupán azt állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj milyen arányban melyik fél terhére esik.

Győr, 2014. november 27.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró

Kiadmány hitelül:

Kiadó